

Monday, May 01, 2006

Kính gửi: nhà thơ Dương Thanh Phong

Anh Phong thân,

Trong một buổi chiều vàng nắng nhạt,
những sợi nắng cuối cùng của một ngày
sắp qua

còn đọng trên lưng chừng dãy núi trước
mặt, có lẽ phía bên kia là nơi anh cư ngụ,
em đã đọc thi phẩm Phạm Lãi & Tây Thi.
Lời thơ nhẹ nhàng, không đầy ải như
Chinh Phụ Ngâm, nức nở, ngậm ngùi như
Cung Oán hay ray rứt thương vay như
Thúy Kiều; nhưng cũng đủ để cho người
đọc cảm nhận được cái thân phận của một
người đã trải qua những trần trở, tủi nhục
vào những thời điểm đất nước suy vong,
cái thân phận của những vong thân, lưu
đày. Tuy lời thơ không ngậm ngùi, cay
đắng như Nguyễn Du, khiến người đọc có
thể bật khóc ngay tức khắc, nhưng anh
cũng đã gây cho người đọc cảm nhận được
nỗi khắc khoải hoài mong nào đó, một thứ
khắc khoải hoài vọng bàng bạc, nhẹ nhàng
như mây khói, nhưng cũng đủ làm cho tê
tái lòng người.

Hai bài thơ sâu dưới đây gửi tặng
anh, vì đó là những rung cảm, giao động
của một người khi đọc Tây Thi & Phạm Lãi.

Thân chúc anh rong chơi với những
tháng ngày yên lành quên lãng.

Quỳnh Trần

GIAO CẢM

*Lối nào dẫn đến Thiên Thai
Lối nào cỏ mọc, đêm dài qua mau
Chết chiu từng chút khổ đau
Nâng niu nắng đọng, chia nhau nỗi lòng
Cuối đường lá đổ chờ mong
Cuối đường con nước theo giòng đời trôi
Thôi nghe, hồn đặt trong nôi
Đong đưa giọng hát lưng đồi cỏ hoang
Đêm mơ lối nẻo thiên đàng
Nương đôi chân nhỏ nhẹ nhàng theo thơ
Gửi anh đôi chút hững hờ
Đời du mục đã xa mờ rêu xanh*

Quỳnh Trần

KINH CHIỀU

*Gọi gió cho vui chút bận lòng
Thoảng như còn đọng chút chờ mong
Lời thơ anh phổ ngân chua xót
Thôi để cho quên nước suối giòng*

+ +

*Tình trần vương vấn, giọng buồn nức nở
Những nhọc nhằn lắng đọng giấc thơ say
Và Phạm Lãi Tây Thi từng áp ủ
Đêm ngục tù trần trở chất men cay
Anh có nghe lời ru mời nắng hạn
Giọng âm buồn con mộng xót xa bay
Lời đồng rao bánh xe lăn thổ mộ
Trả ơn đời anh bật khóc thương vay
Giọng thơ tuông buồn như con hấp hối
Chờ đợi người đem đến ngọn sầu rơi
Lá lìa cành cho mùa xuân hoa nở
Anh ... bình yên bay bổng cõi chơi vui
Những khổ đau bây giờ xin trút bỏ
Xin cho đời nhẹ gót lãng du ơi*

Quỳnh Trần